

СУБСИДІЇ —
ДЗВІНКОЮ МОНЕТОЮ?

стор 4

ПОШТОВИЙ
ШАНТАЖ?

стор 5

НАД СІРОЮ ЗОНОЮ СХІДНОЇ ЄВРОПИ
МАЄ ЗІЙТИ СОНЦЕ

стор 8

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

Минулого тижня в Києві відбувся Національний форум «Нова стратегія миру та безпеки», ініційований Юлією Тимошенко. У межах заходу лідер «Батьківщини» презентувала стратегію перемоги у війні, реінтеграції окупованих територій, а також концепцію зовнішньої безпеки України.

«11 листопада світ відзначатиме сторіччя закінчення Першої світової війни. Ця війна тривала 4 роки, 3 місяці й 14 днів. Та ми не замислюємося, що війна Росії проти України вже йде довше: 4 роки й 8 місяців... Окупована площа Донбасу є більшою за площу багатьох європейських держав. Ми не контролюємо майже 400 кілометрів державного кордону. За цей час було вбито понад 11 тисяч наших співгромадян, зокрема 147 дітей. Поранено майже 30 тисяч осіб... Щонайменше 1300 вважаються зниклими

безвісти. Ми маємо понад 2 мільйони вимушених переселенців. Ось жахливі наслідки цієї війни.

У 2017 році спеціальна моніторингова місія ОБСЄ зафіксувала понад 400 тисяч випадків порушення режи-

му припинення вогню, що майже на 100 тисяч більше, ніж у 2016-му. Війна не йде з нашого дому. І це відбувається в центрі Європи в XXI столітті! Через сто років після завершення Першої світової війни! За ціле століття людство не вивчило урок й не зробило висновків. Замість міжнародного права продовжує діяти право сили. Недоторканність кордонів, на жаль, є пустою декларацією.

У світі легко забувають про цінності, про права й свободи людей, коли

на кону стоять влада чи ресурси. Тож замість встановлення непохитного миру світ зробив досконалою війну. Сьогодні в 40 точках планети тривають військові конфлікти. А ми з вами перебуваємо в епіцентрі глобальних ризиків.

Тенденції дуже тривожні. Але найменше нам потрібно ставати безвольними заручниками глобального страху», — зазначила Юлія Тимошенко під час свого виступу.

(Закінчення на стор. 2)

НА ДУМКУ ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО, НАША КРАЇНА МАЛА ОТРИМАТИ ЧЛЕНСТВО В НАТО В ОБМІН НА ВІДМОВУ ВІД ЯДЕРНОГО СТАТУСУ. ПРОТЕ ЧЕРЕЗ СЛАБКУ ПОЗИЦІЮ У ВІДСТОЮВАННІ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНА ВТРАТИЛА ЦЮ МОЖЛИВІСТЬ, І ВІДМОВА ВІД ЗБРОЇ СТАЛА НАШОЮ ІСТОРИЧНОЮ ПОМИЛКОЮ

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETAUVV.COM

Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.

(Закінчення. Початок на стор. 1)

Лідер «Батьківщини» підкреслила, що найнадійніші гарантії безпеки України — в НАТО. На думку Юлії Тимошенко, наша країна мала отримати членство в Альянсі в обмін на відмову від ядерного статусу. Проте через слабку позицію у відстоюванні національних інтересів Україна втратила цю можливість, і відмова від зброї стала нашою історичною помилкою.

«27 років ми провадили неефективну дипломатичну, оборонну та безпекову політику. Треба визнати, що відмова від ядерного статусу — наша історична помилка», — сказала політик.

Вона переконана, що жодні міжнародні гарантії безпеки не працюють, якщо вони не підкріплені надійними механізмами їхнього виконання.

Голова партії зауважила, що всі країни — члени Альянсу щорічно на систему безпеки та оборони витрачають близько трильйона доларів, РФ — 66 млрд дол., а Україна — трохи більше 2 млрд дол.

«Ми не можемо залишатися самотніми, поза членством у колективній системі безпеки та оборони НАТО, якщо наш військовий бюджет у 30 разів менший, ніж бюджет країни-агресора. Стаття 5 Північноатлантичного договору говорить, що в разі військової агресії на захист кожної країни-члена стають усі. Саме тому багато десятиліть ніхто не йде проти країн — членів НАТО війною», — пояснила голова партії.

Вона переконана, що сьогодні настав час переосмислити суть і функції глобальних систем безпеки у світі.

Юлія Тимошенко виступила із ініціативою створити спеціальну комісію з вивчення глобальних ризиків, координатором якої стане народний депутат від «Батьківщини» Григорій Немирня.

Також політик у своєму виступі повідомила про початок формування так званого «воєнного кабінету», який опікуватиметься розвитком стратегії миру для України. Його склад буде оприлюднений ще до президентських виборів. Куратором цього процесу буде экс-депутат і колишній віце-прем'єр-міністр уряду АР Крим Андрій Сенченко, який має досвід врегулювання гострих конфліктів, що відбувалися на півострові. Нині політик очолює громадську організацію «Сила права», яка допомагає українцям через суди відшкодувати збитки, завдані країною-агресором.

За словами Юлії Тимошенко, нині Україна потребує формування професійного мислення й адекватного стратегічного планування, чого, на жаль, не забезпечив чинний президент.

«Петро Порошенко затвердив Воєнну доктрину лише через півтора року після початку війни, а завдання скласти Морську доктрину було поставлене лише на п'ятий рік війни, що довело ситуацію до ризику втрати Азовського моря», — обурилася політик.

Юлія Тимошенко додала, що команда «Батьківщини» ініціює розробку стратегічної воєнної доктрини і відповідних законопроектів, які адекватно реагують на всі глобальні виклики.

ТИМОШЕНКО ПОВІДОМИЛА ПРО ПОЧАТОК ФОРМУВАННЯ «ВОЄННОГО КАБІНЕТУ», ЯКИЙ ОПІКУВАТИМЕТЬСЯ РОЗВИТКОМ СТРАТЕГІЇ МИРУ ДЛЯ УКРАЇНИ

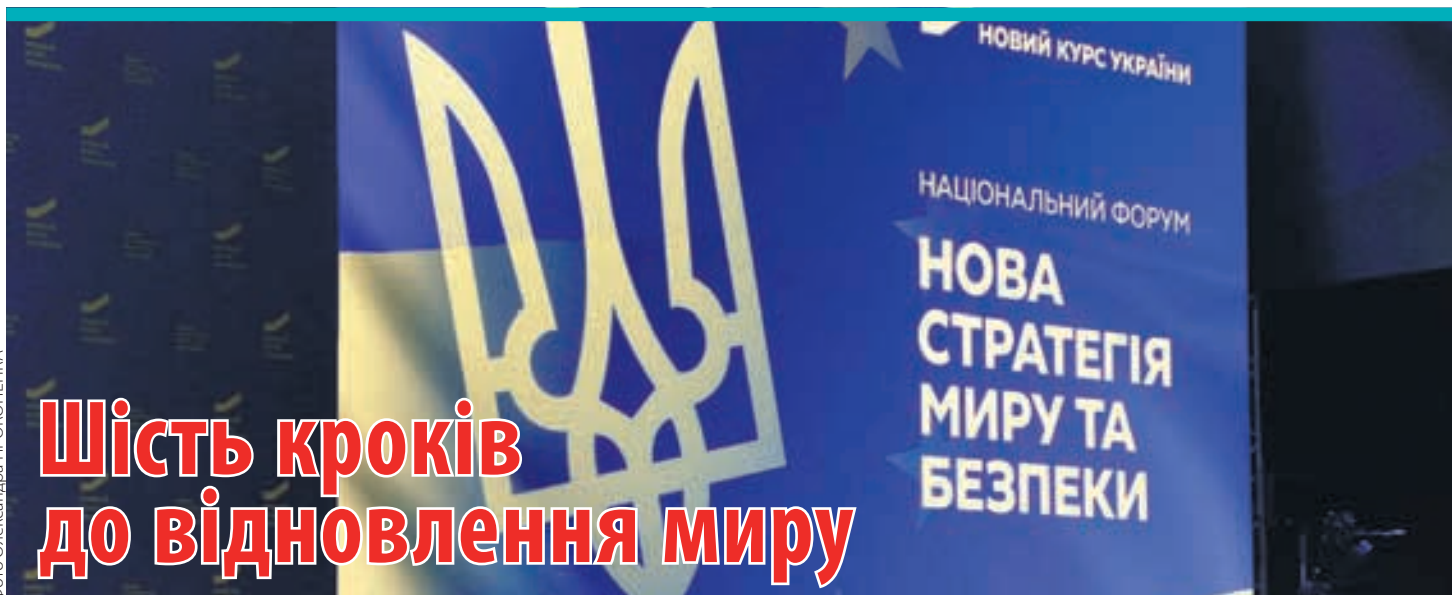

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

Кожного дня перед українцями постають одні й ті самі питання: як виграти нав'язану нам війну? як повернути Крим та Донбас? як відновити мирне життя? На ці запитання простих відповідей немає. Особливо з огляду на те, що війна триває п'ятий рік. Та для початку нам потрібен чіткий покроковий план повернення миру в Україну. Саме його й презентувала на Національному форумі «Нова стратегія миру та безпеки» лідер партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко.

«Перший крок» — бути чесними самі з собою й прийняти реалії. Треба припинити робити вигляд, що рух за інерцією — це шлях до миру. Безрезультативність переговорного процесу в Мінську означає продовження війни, поглиблення гуманітарної катастрофи, знекровлення України й подальше послаблення регіональної безпеки. Незважаючи на вагомий внесок Німеччини та Франції, ми маємо зійтися собі, що сьогодні Мінських домовленостей недостатньо для відновлення миру в нашій країні. До речі, хочу нагадати, що питання повернення Криму взагалі не було предметом Мінських угод», — сказала Юлія Тимошенко.

«Другий крок» — примусити світ подивитися на війну в Україні у правильному ракурсі. Занадто довго у світі хибно трактували конфронтацію між Росією та Україною, вважаючи її двосторонньою або ж регіональною проблемою. Якщо агресора вчасно не зупинити, він загрожуватиме всьому світовому порядку. Лідери глобального світу мають це зрозуміти.

«Третій крок» — запровадити ефективні механізми відновлення миру. Ми пропонуємо політико-дипломатичний формат — «Будапешт плюс», який може стати шляхом до миру.

Нагадаю, в 1994 році було підписано Будапештський меморандум, згідно з яким наша країна відмовилася від трет'яго за потужністю ядерного потенціалу у світі, натомість отримавши гарантії безпеки від країн-підписантів. Але ці гарантії залишилися на папері. Більше того: один із гарантів веде проти України війну. Та ми маємо наполягати на поверненні до цього документа та відновленні справжніх безпекових гарантій! Українська влада занадто пасивна в цьому питанні.

До речі, виступаючи близько місяця тому на Генасамблеї ООН, президент жодним словом не обмовився про меморандум. Знаєте, хто про нього нагадав? Президент Польщі Анджей Дуда!» — зазначила ініціаторка форуму.

Тимошенко також розповіла, які країни мають бути задіяні у форматі «Будапешт плюс». Це США, Франція, Велика Британія, Україна, Росія, Німеччина і Китай. Також доцільно було б запросити до переговорів Верхо-

внього представника ЄС із закордонних справ і політики безпеки.

За словами лідера «Батьківщини», нам потрібна активна й сильна, а не беззуба дипломатія, адже український народ не готовий десятиліттями чекати миру.

Разом із тим ініціаторка заходу зауважила, що дипломатичні переговори щодо пошуку шляхів повернення миру

МИ МАЄМО ЗІЗНАТИСЯ, ЩО СЬОГОДНІ МІНСЬКИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ НЕДОСТАТНЬО ДЛЯ ВІДНОВЛЕННЯ МИРУ В НАШІЙ КРАЇНІ

в Україну будуть ефективними лише за умови побудови обороноздатної армії. На думку політика, необхідно провести реформу Збройних сил України, яка передбачатиме побудову сильної армії на контрактній основі, гарантування належного соціально-економічного забезпечення військових.

Як повідомила лідер «Батьківщини», її команда працює над проектом контракту про службу в ЗСУ. Новий контракт передбачатиме механізм регулярної індексації грошового забезпечення на реальний показник інфляції. Заробітна плата рядового контрактної служби в 1,5 раза перевищуватиме середню зарплату в країні. Перевагою нового контракту для військових, переконана Юлія Тимошенко, стане «мотиваційний пакет», який включатиме забезпечення житлом, медичне обслуговування, а також пенсійне страхування та додаткові пільги для учасників бойових дій та членів їхніх родин.

Лідер «Батьківщини» також зауважила, що в умовах війни фінансування ЗСУ і пріоритетних розробок у галузі озброєння має становити не 2% ВВП, а щонайменше 3%.

«Це бодай дасть надію на правильний й всеосяжне фінансування. Армія має захищати країну, а не воювати за гроші на своє існування», — підсумувала Юлія Тимошенко.

«Четвертий крок» — реальне посилення санкцій. Політика санкцій повинна бути

націлена на примус до повного звільнення територій та встановлення миру. Нам потрібен реальний мир, а не його ілюзія. І він буде», — констатувала Тимошенко.

«П'ятий крок» — притягнення держави-агресора до суворої юридичної відповідальності. Компенсацію за заподіяну агресором шкоду мають отримати українські громадяни, бізнес та держава. Для цього Україна повинна відстоювати національні інтереси в міжнародних судах. Юлія Тимошенко розповіла, що громадська організація «Сила права», очолювана Андрієм Сенченком, уже зараз допомагає українцям доводити у вітчизняних судах факти агресії Росії.

«Хочу навести приклад Кувейту, який 28 років тому зазнав вторгнення Іраку. Так от, за два дні військових дій та сім місяців окупації Кувейт висунав претензії на загальну суму 462 млрд дол.! І більша частина цих коштів уже погашена. І ми примусимо Росію компенсувати втрати», — розповіла лідер «Батьківщини».

«Шостий крок» — реінтеграція та відбудова. За словами Тимошенко, влада розглядає вимушених переселенців як проблему. Натомість їхня підтримка та захист — це якорі і є інвестиція в досягнення миру.

Ключовими складовими нової стратегії миру Юлія Володимирівна назвала гарантовану державою можливість для вимушених переселенців безпечно повернутися додому та розробку процедури повернення втраченої на окупованих територіях власності.

«Ми запровадимо прозорий порядок встановлення права власності на житло, землю та майно й повернемо людям те, що в них силою забрали. Також буде створено фонд, із якого здійснюватимуться виплати матеріальної компенсації, зокрема на ліки та медобслуговування. Ми спростимо адміністративні процедури отримання та відновлення всіх необхідних для життя документів, щоб внутрішні біженці могли отримати повноцінні українські документи — паспорт і інші», — наголосила голова партії.

Також Юлія Тимошенко запропонувала для вирішення гуманітарних питань тісно співпрацювати з Міжнародним комітетом Червоного Хреста, управлінням Верховного комісара ООН у справах біженців, іншими міжнародними інституціями та українськими неурядовими організаціями, що опікуються правами вимушених переселенців.

Сторінку підготувала Вікторія МАРЦОВА

ДУМКИ УЧАСНИКІВ ФОРУМУ

Андрій СЕНЧЕНКО: «Воєнний кабінет — не закритий клуб»

Головне завдання діяльності воєнного кабінету — підготувати законодавче забезпечення для «Нової стратегії миру та безпеки», яку презентувала лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко. Про це заявив голова правозахисного руху «Сила права» Андрій Сенченко, який опікуватиметься процесом формування нової структури.

«Хочу зазначити, що це не буде якийсь закритий клуб, у якому за зачиненими дверима хтось щось вигадуватиме. Буде створено абсолютно відкриті групи за різними напрямками.

До речі, одна з груп уже створена й працює над новим пенсійним законодавством для військових, над соціальними пільгами та гарантіями для військових та членів їхніх родин. Готується спеціальний

закон, який стосуватиметься ветеранів, родин загиблих.

Ми розробляємо та коригуємо діючі статuti Збройних сил України. Готується нове положення про Міністерство оборони, а також положення про військову частину, якого зовсім немає. Для прикладу, генерал-лейтенант, народний депутат від «Батьківщини» Андрій Кожем'якін займається питаннями реформування Служби безпеки. Тож, як бачите, ми фактично розробляємо план конкретних дій, щоб втілити у життя стратегію миру та безпеки», — констатує Андрій Сенченко.

Володимир ВАСИЛЕНКО: «Завдання для нашої дипломатії — працювати над створенням антипутінської коаліції»

Потрібно системно підходити до питань національної безпеки та перемоги у війні. Про це говорить український правознавець-міжнародник, заслужений юрист України, Надзвичайний і Повноважний Посол України, доктор юридичних наук, професор, з 2006-го по 2010 рік — представник України в Раді ООН із прав людини Володимир Василенко.

«Наше стратегічне завдання — перемога та повернення окупованих територій. Та для цього потрібне максимальне зміцнення та єдність країни.

Ми повинні чітко усвідомити, що збройна агресія відбувається проти всієї України! Це війна на знищення. На успіх можна розраховувати лише у разі, коли керівництво держави спиратиметься на українську більшість, а не на олігархічну меншість. Також якщо вестиме рішучу боротьбу із корупцією.

Україна має підготувати консолідовану претензію до Росії як до агресора. У претензії повинні бути зафіксовані

всі докази, які свідчили б про факт участі російських військ у війні. Треба підрахувати усі збитки, завдані Україні Росією. Треба описати усі воєнні злочини. Окрім того, наша країна повинна працювати над запровадженням жорстких санкцій проти держави-агресора.

Є завдання і для нашої дипломатії — працювати над створенням антипутінської коаліції на зразок антигітлерівської. Таким чином агресор не тільки міг би бути покараний — це було би превентивним заходом для недопущення світової пожежі, яку обіцяла розпалити російська влада», — пояснює Володимир Василенко.

Борис БЕСПАЛИЙ: «Ми повинні продемонструвати свою волю на шляху до НАТО»

Юлію Тимошенко був започаткований глобальний та системний процес розробки й впровадження стратегії безпеки та миру. Це план дій, який має великі шанси на успіх і дає нам привід для поки що стриманого оптимізму. Про це говорить політолог Борис Беспалий.

«Дуже сподобалась ідея створення воєнного кабінету. Чому б ні? Ми живемо у воєнний час. Коли Черчилль став прем'єром, він перетворив свій кабінет на воєнний! Тож це правильна річ.

Хочу зазначити, що дуже близька для мене тема — це перехід до будапештського формату переговорів. Це ширший формат, аніж нормандський, а значить, більш ефективний.

Мені також імпонує, що в «Новій стратегії миру та безпеки» чітко окреслені наші

вектори та орієнтири. Зокрема, безпеліційний курс на НАТО. Чи нападав хтось колись на Альянс? Так, Аргентина у 1983 році. Та Велика Британія її добре взула. Й більше охочих не було. Належність до НАТО — це дійсно гарантія безпеки. І якщо ми вступимо до НАТО, то нас захищатимуть 29 країн — членів Альянсу. Та спочатку ми повинні продемонструвати свою волю. Треба розуміти, що наша доля — в наших же руках», — говорить Борис Беспалий.

Підготував Микола БИКОВ

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

Григорій Немиря стане координатором спеціальної комісії з вивчення глобальних ризиків, а Андрій Сенченко відповідатиме за формування воєнного кабінету

Борис ТАРАСЮК: «Треба переходити до формату «Будапешт плюс»

Згідно із Конституцією президент України відповідальний за здійснення зовнішньополітичної діяльності. Чи вдалося йому дипломатичним шляхом забезпечити національні інтереси? Ні, адже в 2014 році наша країна втратила шанс й не ініціювала переговори у будапештському форматі. Про це говорить народний депутат від фракції «Батьківщина» Борис Тарасюк.

«З переходом до мінсько-нормандського формату США як глобальний гравець були відсторонені від переговорного процесу. Це була основна помилка президента. Тож ми спостерігаємо лише продо-

вження російської агресії проти України.

Що треба робити? Відповідь на це запитання дала Юлія Тимошенко: треба переходити до формату «Будапешт плюс», до якого долучились би краї-

ни-гаранти, Німеччина, Франція та Китай, а також спецпредставник ЄС.

Будапештський меморандум — єдиний документ, в якому містяться зобов'язання щодо гарантій безпеки! А Мінські угоди в правовому плані навіть угодами назвати не можна. Це я говорю як юрист-міжнародник. Тож президенту замість того, щоб критикувати Будапештський меморандум, краще було б провести серйозну роботу та залучити до переговорів усіх гарантів нашої безпеки», — завершив Борис Тарасюк.

Юлія Тимошенко зустрілася з Ангелою Меркель

Минулого тижня лідер партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко провела зустріч із канцлером Німеччини Ангелою Меркель. Сторони обговорили політичну та соціально-економічну ситуацію в Україні, приділивши окрему увагу питанням, пов'язаним із анексією Криму та війною на сході нашої держави.

Обговорення відбулося в межах зустрічі з головою Верховної Ради України та головами парламентських фракцій.

Ангела Меркель заявила, що Німеччина підтримує територіальну цілісність та незалежність України і надалі допомагатиме її народові. Окрім того, пані канцлер наголосила на актуальності боротьби з корупцією в Україні в межах відповідних законів та на важливості виконання цих законів.

Своєю чергою Юлія Тимошенко зазначила: «Потрібні кардинальні реформи. Перший пріоритет —

економічний, як запорука підвищення рівня життя українців. Мені соромно, що Україна сьогодні — одна з найбідніших країн Європи, а статки найбагатших, серед лідерів яких — Петро Порошенко, зростають небаченими темпами. Ми рішуче викоринимо корупцію. Ми маємо чіткий план відновлення територіальної цілісності України».

Лідер «Батьківщини» подякувала Німеччині та особисто канцлеру Меркель за неочіному підтримку України.

Питання монетизації субсидій в уряді мусується вже кілька років. На цьому наполягають і головні міжнародні кредитори нашої країни — МВФ і Світовий банк. В ідеалі отримання держдопомоги з оплати комунальних послуг «живими» грошима не тільки стимулює населення економити, а й забезпечує прозорість виплат, унеможливаючи «мутки» з грошима з держбюджету.

Після чергового підвищення тарифів на газ у Кабміні пообіцяли, що з 1 січня 2019 року в Україні таки стартує програма монетизації субсидій, а вже до осені наступного року нею буде охоплено 100% одержувачів такого виду державної допомоги. Втім, є побоювання, що «живих» грошей у повному обсязі українці не побачать.

ПРОГРАМА-МІНІМУМ

Міністерство соціальної політики, очолюване «головним дієтологом країни» Андрієм Ревою, підготувало пропозиції щодо впровадження монетизації в три етапи. Перший розпочнеться 1 січня 2019 року й охопить усього 100–150 тисяч господарств, які звернулися за субсидіями з новим пакетом документів. З 1 травня монетизація зачепить

СУБСИДІЇ — ДЗВІНКОЮ МОНЕТОЮ?

нелогічним. Більше того, за допомогою монетизації неможливо розв'язати проблему такої величезної кількості одержувачів цього виду допомоги. Вона буде ефективною лише тоді, коли всього 5–10% сімей потребуватимуть субсидій», — підкреслив він у коментарі «ВВ».

Експерт також зазначив, що в монетизацію з 1 січня 2019 року, схоже, не вірить навіть сам уряд. Більше того, він у ній не зацікавлений. За підрахунками Кабміну, в опалювальний сезон за субсидіями звертається кожна друга

ватним домогосподарством є ошуканством. Добре, якщо людина заощадила до 700 грн субсидії. Але якщо йдеться про більшу суму, її не виплатять у повному обсязі. І де тоді осідає різниця?

Є також запитання і до так званої монетизації розрахунків між державою і підприємствами — постачальниками послуг, що стартувала з 1 січня 2018-го. Станом на 1 вересня поточного року борг перед постачальниками склав 5,7 млрд грн. Тобто держава не може похвалитися пунктуальністю в розрахунках із

якось не турбує», — підкреслив він.

КАРТКОВЕ ПИТАННЯ

Відкритим залишається також питання нарахування коштів компенсації на банківські картки субсидіантів.

«Тут є кілька але. Перше — якийсь відсоток людей витратить отримані кошти на інші потреби, а не на оплату комунальних послуг. І не тому, що вони мають злі наміри, а тому, що їм на життя не вистає».

Друге — картка й люди похилого віку в селах. Як вони

кавлене в економії, оскільки держдопомога розраховується в межах нормативів. Якщо й надалі застосовуватиметься цей принцип обчислення субсидії, у людей не буде мотивації витратити гроші на модернізацію та утеплення будинків. Вони вибиратимуть субсидію повністю, щоб наступного року її не урізали», — пояснив експерт.

Зі свого боку Віктор Скаршевський вважає за доцільне у зв'язку із розробкою і впровадженням програми монетизації субсидій порушити питання про приведення тарифів у відповідність із ціноутворенням на газ внутрішнього видобутку. Він нагадав, що ресурс, який видобувається підприємством «Укргазвидобування», набагато дешевший за імпортний. Більше того, об'єми видобутку блакитного палива повністю покривають потреби населення й ТКЕ.

«Коли узгодимо тарифи із ціноутворенням на газ внутрішнього видобутку, з'ясується, що його ціну потрібно знизити щонайменше до 5 тис. грн за тисячу кубометрів. Тоді і людей, які претендують на субсидії, стане менше, і відповідно скоротяться витрати держбюджету на цю статтю», — підкреслив він.

Віктор Скаршевський уточнив, що від зниження тарифів «Укргазвидобування» не постраждає. З огляду на те, що за результатами минулого року в нього було 300% рентабельності, підприємство залишиться прибутковим.

«З 2014 року тарифи на природний газ зросли в 12 разів, на тепло й гарячу воду — в 7–8 разів. Але АТ «Укргазвидобування» за ці роки майже не збільшило об'єм видобутку ресурсу. Так, у 2013 році воно добувало 15 млрд куб. м газу; до кінця 2018 року компанія планує добути 15,94 млрд куб. м. Корупція полягає не в завищених або занижених тарифах, а у видачі ліцензій на розробку й буріння свердловин», — додав експерт.

Уряд чудово розуміє, що перед МВФ потрібно продемонструвати програму монетизації в дії та скорочення бюджетних витрат на цю статтю одночасно. Тим більше що прийнятий у першому читанні держкошторис на 2019 рік передбачає зниження витрат на субсидії з оплати ЖКГ до 55 млрд грн. Ось тому Кабміну доведеться спритно викручуватися. Мізерною кількістю охоплених програмою монетизації все не закінчиться. Цілком імовірно, що Кабмін озброїться досвідом «пілота» з приватними домогосподарствами, раз на рік виділяючи субсидіантам по 700 грн, а решту часу перераховуючи кошти постачальникам. Так і картинка гарна виїде, і любовно побудовані схеми з перекачування грошей із держбюджету в кишені зберуться.

Катерина МІЦКЕВИЧ

ДЕРЖАВА НЕ МОЖЕ ПОХВАЛИТИСЯ ПУНКТУАЛЬНІСТЮ В РОЗРАХУНКАХ ІЗ НАСЕЛЕННЯМ. А ТЕПЕР УЯВІМО СОБІ СИТУАЦІЮ ЗА СТОВІДСОТКОВОЇ МОНЕТИЗАЦІЇ. ЛЮДИ, ЯКІ ОЧІКУЮТЬ НА СУБСИДІЮ, ВЧАСНО ЇЇ НЕ ОТРИМУЮТЬ. ПРИ ЦЬОМУ ЇМ ДОВОДИТЬСЯ ПЛАТИТИ ЗА КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ В ПОВНОМУ ОБСЯЗІ. НЕ МОЖУТЬ — ВЛАЗЬТЯ У БОРГИ. А ЯКЩО НАКОПИЧАТЬСЯ БОРГИ ЗА ДВА МІСЯЦІ, ІЗ СУБСИДІЄЮ МОЖНА БУДЕ РОЗПРОЩАТИСЯ

господарства, яким субсидія призначена на неопалювальний період 2019-го. А вже на 1 жовтня запланований повний перехід на монетизацію. Тобто субсидії «живими» грошима повинні отримувати 100% тих, кому призначена ця держдопомога. Для цього їх ретельно верифікують, щоб максимально почитити лави прохачів допомоги, внесуть до реєстру одержувачів субсидій і змусять оформити банківську картку, на яку, власне, й перераховуватимуться «живі» гроші.

За словами економічного експерта Віктора СКАРШЕВСЬКОГО, з 1 січня 2019 року, згідно з планами уряду, лише 1% субсидіантів будуть охоплені програмою монетизації.

«Решта грошей як перерозподілялася непрозоро, так і перерозподілятиметься. Коли більше половини населення країни отримують субсидії, впровадження програми монетизації здається дещо

українська родина. Відповідно, в цей період на одне домогосподарство з держбюджету виділяється близько 1,5 тис. грн щомісяця.

Варто зауважити, що «випробування» монетизації розпочалися ще восени 2017 року на приватних домогосподарствах, які за економічними опалення у попередньому сезоні газ отримували «живі» гроші, якщо зверталися до органів соцзахисту з відповідною заявою. Ця програма продовжилася і в цьому році. За даними Мінсоцполітики, в опалювальний період 2016–2017 років субсидії на індивідуальне опалення на загальну суму 1,1 млрд грн отримали 1,7 млн родин. При цьому за економію перепадало не надто багато — до 700 грн (комусь повертали і по 150–200 грн).

Директор центру «Інститут міста» Олександр СЕРГІЄНКО в коментарі «ВВ» констатував, що пілотний проект монетизації економії при-

населенням. А тепер уявімо собі ситуацію за стовідсоткової монетизації. Люди, які очікують на субсидію, вчасно її не отримують. При цьому їм доводиться платити за комунальні послуги в повному обсязі. Не можуть — залазять у борги. А якщо накопичаться борги за два місяці, із субсидією можна буде розпрощатися.

Олександр Сергієнко нагадав, що в платіжках киян за жовтень не буде відображений розмір призначеної субсидії через некоректну роботу програмного забезпечення. У зв'язку зі збоєм програми жителі столиці пропонують заплатити за послуги «по повній програмі» й чекати перерахунку.

«Однак за субсидіями звертаються, як правило, ті люди, які не можуть сплатити за «комуналку» в повному обсязі. Те, що у людей у буквальному значенні слова не залишиться грошей на їжу, чиновників

зможуть зняти з неї гроші, якщо кількість філій банків і навіть банкоматів у сільській місцевості, м'яко кажучи, недостатня? Отже, у людей виникнуть проблеми з отриманням цих коштів і оплатою комунальних послуг», — розмірковує Олександр Сергієнко.

В цілому, на думку експерта, Міністерство соцполітики і уряд дещо не розуміють суті монетизації. Вона має сенс тоді, коли субсидію нараховують за нормативами незалежно від кількості спожитого ресурсу. Він нагадав, що «Нафтогаз» провів дослідження споживання газу приватними домогосподарствами в досі не перейменованій Кіровоградській області. У результаті НАК дійшла висновку, що споживання газу в тих сім'ях, які отримують субсидію, приблизно в 1,5 раза вище, ніж у тих, які субсидію не отримують.

«Це говорить про те, що за нинішньої системи надання субсидій населення не заці-

31 січня 2019 року «Укрпошта» може припинити доставку пенсій людям похилого віку начебто через збитковість цієї послуги. Керівництво національного оператора заявило, що якщо до 1 листопада не буде підвищено тариф на доставку даного виду соцвиплат, який не змінювався з 2004 року, компанія закряє від п'яти до семи тисяч стаціонарних відділень, переважно в сільській місцевості. Листопад уже настав, однак питання про виплату пенсій через ПАТ «Укрпошта» залишається відкритим.

Генеральний директор «Укрпошти» Ігор Смілянський в інтерв'ю «Урядовому кур'єру» заявив, що в середньому збитки кожного відділення складають 3000 гривень щомісяця.

«Одна з головних причин збитковості — доставка пенсій за тарифами, нижчими за собівартість. На кожній доставці втрачаємо 19 гривень», — констатував він, додавши, що в цілому збитки компанії від низького тарифу досягають мільярда гривень щорічно.

Смілянський уточнив, що ще в листопаді минулого року з Мінінфраструктури був узгоджений новий тариф, проте ні Мінісоцполітики, ні Пенсійний фонд на звернення поштовиків не відреагували. Тому з 1 листопада «Укрпошта» змушена оптимізувати мережу, побудовану для доставки пенсій у селах.

По суті, мільйони українців, яким листоніші приносили пенсії, стали заручниками ігор керівництва «Укрпошти» — державної компанії, яка, крім ведення комерційної діяльності, виконує соціальну функцію, що задекларовано в законодавстві.

Чому йдеться про ігри? Все дуже просто. У ПФУ пояснили, в чому полягає лукавство: тариф справді не переглядали з 2004 року. Однак він розраховувався як відсоток від виплат: у містах — 0,79% розміру пенсії, а в селах — 1,56%. І необхідну суму за доставку соцвиплат Пенсійний фонд сплачує справно.

1 листопада Смілянський під час брифінгу парирував Фонду, що, мовляв, недобре рахувати чужі гроші і що кількість пенсіонерів, яких обслуговує «Укрпошта», з кожним роком зменшується, а їхнє обслуговування все дорожчає. Грошей же на підвищення тарифу до економічно обґрунтованого рівня в держбюджеті-2019 немає. Проте він сподівається на позитивне врегулювання питання найближчим часом.

Судячи з усього, листоніші продовжать обслуговувати пенсіонерів, адже стартували виборчі перегони. Якою буде ціна домовленостей — питання відкрите. Нині керівництво

«Укрпошти» пропонує надати компанії право здійснювати банківські операції, дозволити працювати з приватними поштовими операторами, продавати своє майно, а також залучати іноземні інвестиції. Можливо, тоді Смілянський готовий буде доставляти пенсії українцям безкоштовно.

Однак виникає цілком резонне запитання: чи справді ефективно управляють компанією, яка за дев'ять місяців поточного року зафіксувала чисті збитки на рівні 514 млн грн, що на 24% більше порівняно з аналогічним періодом минулого року? Причому «Укрпошта» отримала ліцензію на ведення митно-брокерської діяльності, що дозволило їй запровадити платний сервіс із підготовки та оформлення вантажних митних декларацій. Також у підприємства є ліцензія на постачання природного газу власним відділенням і котельним за низькою вартістю.

А ще «Укрпошта» істотно підвищила тарифи на 50 видів послуг, аргументуючи такий крок необхідністю збільшити зарплати працівникам. Однак листоніші як отримували мізер, так і отримують. Натомість пан Смілянський щомісяця кладе в кишеню 744 600 гривень плюс 15% «за секретність».

Зараз у парламенті лежить законопроект, яким пропонується надати «Укрпошти» монополієне право на доставку листів та бандеролей до 2 кг і відправлень до 10 кг, що також збільшить доходи підприємства та разом усуне конкурентів на ринку поштових послуг. По суті, нацоператор нагадує спрута: розкидаючи свої щупальця в різні боки, він хоче загарбати якомога більше сфер діяльності, при цьому й далі підвищувати тарифи. А коли знадобиться, знову взяти в заручники соціально незахищені групи громадян і вдатися до шантажу. Ефективним такий підхід навряд чи можна назвати, але, судячи з усього, він залишиться незмінним. А це означає, що унікальна система поступово руйнуватиметься руками подібних «реформаторів».

Аріна МАРТОВА

ПОШТОВИЙ ШАНТАЖ?

ДУМКА ЕКСПЕРТІВ

«Закриття сільських відділень зробить безробітними від 14 до 21 тисячі осіб»

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ,
експерт із питань
соціальної політики:

«Важливо пам'ятати, що «Укрпошта» є державним підприємством, що виконує соціальні функції. І коли глава компанії в ультимативній формі вимагає підвищити тарифи на доставку пенсій під загрозою закриття близько семи тисяч відділень у сільській місцевості з 1 січня 2019 року, це схоже на саботаж. Тому що майже 100% людей похилого віку в селах отримують пенсії саме у відділеннях «Укрпошти». Як їм отримати свої зароблені гроші? Відправляти одного «відповідального» в райцентр за 50–70 км, щоб він отримав пенсії за всіх? А якщо його дорогою пограбують? Що тоді? По суті, це чергова антисоціальна реформа від Порошенка і його поплічників, спрямована проти українців.

Закриття сільських відділень «Укрпошти» призведе до того, що безробітними вияв-

ляться від 14 до 21 тисячі осіб, які і зараз, як правило, оформлені на половину, а то й на чверть ставки. І з такою ініціативою виступає людина, зарплата якої з надбавками становить майже мільйон гривень щомісяця! Він також не забуває випускати собі й своєму топ-менеджменту премії, аналогічні тим, що дозволяє собі Коболев. Для порівняння: середньомісячна зарплата сільського поштаря, який обслуговує кілька сіл, долаючи відстань між ними на велосипеді, — всього 1,5 тисячі гривень.

Тому виникає цілком логічне запитання: якщо керівництво «Укрпошти» не може впоратися з поточними проблемами, тоді навіщо гроші платників податків у такій величезній кількості витрачаються на неефективних менеджерів? Потрібні професіонали, які б розв'язали проблему з доставкою пенсій та роботою сільських відділень, зберігши при цьому унікальну структуру державного підприємства».

«Скорочення кількості поштових відділень і очікуване зменшення числа клієнтів призведуть до росту збитків «Укрпошти»

Юрій ГАВРИЛЕЧКО,
експерт Центру
аналізу економічної політики:

«100% нинішніх «реформаторів» не розуміють, для чого існують державні компанії і чим вони повинні займатися. А без цього розуміння будь-які дії виявляються деструктивними. Що ми й спостерігаємо. Вони сміливо ухваляють рішення про скорочення кількості відділень або ж про здачу їх в оренду за прикладом київського Головоштамту, не вникаючи в роботу пошти в цілому і «Укрпошти» зокрема. Компанія, що займає третину ринку і, по суті, є монополістом, не може бути збитковою за визначенням. У неї має бути все гаразд, якщо її топ-менеджмент володіє темою хоча б на рівні перших курсів вишу.

Якщо топ-менеджмент не знає, чим займається компанія, при цьому починає використовувати неадекватні викликам інструменти оптимізації, це лише створить додаткові проблеми для клієнтів і призведе до поглиблення кризи на підприємстві. А вже скорочення кількості поштових відділень і очікуване зменшення числа клієнтів призведуть лише до росту збитків «Укрпошти».

Закриття поштових відділень у сільській місцевості закінчиться тим, що близько п'яти мільйонів українців будуть змушені переорієнтуватися на інші способи отримання пенсій та інших соцвиплат. Варто зазначити, що кількість філій Ощадбанку теж скорочується. Та й комерційні установи після «банкопаду імені Гонгаревої» і на тлі перманентної економічної кризи нові відділення не поспішають відкривати. Отримати і, головне, використати банківську картку в сільській місцевості дуже проблематично. Оскільки в пенсіонерів почнуться проблеми з отриманням пенсій, то й у всієї інфраструктури — наприклад, сільських магазинів і комунальних підприємств — теж настануть непрості часи через відсутність «живих» грошей, які надходили від людей похилого віку.

Крім того, зникнення відділень «Укрпошти» означає смерть великої кількості друкованих видань, здебільшого регіональних, оскільки переважна частина передплатників обласних і районних газет проживають саме в сільській місцевості. Отже, лави безробітних поповняться не тільки листоніші, але й співробітники місцевих газет і друкарень. Загальне падіння зайнятості в регіонах змусить частину сільських жителів виїжджати в пошуках кращого життя в міста або за кордон».

«УКРПОШТА» ЗА ДЕВ'ЯТЬ МІСЯЦІВ ПОТОЧНОГО РОКУ ЗАФІКСУВАЛА ЧИСТІ ЗБИТКИ НА РІВНІ 514 МЛН ГРН, ЩО НА 24% БІЛЬШЕ ПОРІВНЯНО З АНАЛОГІЧНИМ ПЕРІОДОМ МИНУЛОГО РОКУ

Міграційна криза в ЄС підштовхнула світову спільноту до створення першого в історії глобального договору. Переговорний процес про прийняття документа під егідою Організації Об'єднаних Націй розпочався майже два роки тому. За цей час, за даними ООН, загинули 2098 мігрантів, зокрема 400 дітей. Ця статистика не відображає випадків захоплення торговцями людьми дівчат і жінок.

У липні цього року Договір про безпечну, впорядковану й регульовану міграцію нарешті був узгоджений країнами — учасницями переговорного процесу, і в грудні в Марракеші очікується його укладення. Однак деякі європейські держави вже заявили, що не мають наміру підписувати документ.

Першими про відмову підписувати Глобальний договір про міграцію ще в грудні 2017 року повідомили Сполучені Штати, які приєдналися до розробки документа, коли президентом ще був Обама. Представниця США в ООН Ніккі Хейлі тоді сказала, що Америка пишається своєю міграційною політикою і допомагає біженцям по всьому світу, проте лише американці повинні вирішувати, кого пускати в країну, а кого ні. Показово, що в жовтні вона подала у відставку й залишить посаду

в Організації Об'єднаних Націй до кінця цього року. Тоді ж держсекретар США Рекс Тіллерсон, звільнений у березні 2018-го, говорив, що програма не узгоджується з американською імміграційною політикою.

Другим «відмовником» стала Угорщина. У липні поточного року глава МЗС цієї країни Петер Сійярто заявив, що угода «небезпечна для Угорщини і всього світу», оскільки вона «надихне мільйони людей зібратися в дорогу».

А минулого тижня про відмову підписувати договір повідомила Австрія. Канцлер держави Себастьян Курц заповнив, що деякі пункти документа становлять небезпеку

для національного суверенітету країни. Зі свого боку віце-канцлер Хайнц-Крістіан Штрахе уточнив, що низка тез договору прямо суперечить позиції Австрії.

«Міграція не є і не може стати правом людини. Не може бути такого, що хтось отримує право на міграцію через клімат або бідність», — зазначив він.

Буквально через кілька днів після заяви офіційного Відня своє слово сказала й Прага. Прем'єр-міністр Чехії Андрей Бабіш пообіцяв запропонувати партнерам по коаліції вийти з міграційного пакту ООН.

Та й президент Хорватії Колінда Грабар-Китарович чітко висловила: «Будьте певні,

Марракеську угоду я не підпишу».

Крім того, з літа розмірковує про своє ставлення до Глобального договору про міграцію й Австралія — країна, у яку навіть туристичну візу українцям отримати складно.

Судячи з усього, список «відмовників» ще поповниться. І можна було б приписати подібні «демарші» підступам Кремля... Однак проблема набагато складніша: досвід європейців (та й не тільки їх) показав, що далеко не у всіх, хто біжить від війни або злиднів, благі наміри. Безумовно, всі люди різні. Однак корінних жителів дратує те, що чужинці, сидючи на державній допомозі десятками років, не бажа-

ють навіть вивчити мову країни, яка надала їм притулок. Про те, що платники податків україно-незадоволені таким розподілом коштів бюджету, не варто й говорити.

Ось тому Глобальний договір про міграцію деякі держави зустрічають у штики. Адже країни-учасниці повинні, наприклад, переглянути закони, які передбачають санкції за нелегальний в'їзд і дозволяють використовувати затримання іммігрантів як «стримуючий фактор». Угода також зобов'язує скоротити час затримання мігрантів.

Утім, це не означає, що договір не буде підписаний більшістю членів ООН, у тому числі Україною. Незважаючи на те, що наша країна не надто приваблює мігрантів через несприятливу соціально-економічну політику, виконувати документ нам буде складно. Адже його 23 цільові положення, окрім порятунку життів мігрантів, забезпечення доступних шляхів регульованої міграції, боротьби проти контрабандистів, допомоги в інтеграції й усуненні дискримінації, зобов'язують країни-учасниці усунувати несприятливі чинники, які змушують людей залишати свою батьківщину. Держави мають подолати бідність, забезпечити доступ до освіти, системи охорони здоров'я і санітарії. На плечі країн — підписантів договору лягає відповідальність за економічний ріст, розвиток інфраструктури в містах і селах, створення робочих місць і забезпечення гідних умов праці, підтримання гендерної рівності, а також розширення прав і можливостей, не кажучи вже про верховенство права й захист прав людини. Чи буде виконуватися цей договір усіма країнами-підписантами — велике питання. Отже, навіть у разі ухвалення документа міграційна проблема буде регульована дуже нескоро.

Антоніна МИРОШНИЧЕНКО

ГЛОБАЛЬНИЙ ДОГОВІР ПРО МІГРАЦІЮ ЗОБОВ'ЯЗУЄ КРАЇНИ-УЧАСНИЦІ УСУВАТИ НЕСПРИЯТЛИВІ ЧИННИКИ, ЯКІ ЗМУШУЮТЬ ЛЮДЕЙ ЗАЛИШАТИ СВОЮ БАТЬКІВЩИНУ. ДЕРЖАВИ МАЮТЬ ПОДОЛАТИ БІДНІСТЬ, ЗАБЕЗПЕЧИТИ ДОСТУП ДО ОСВІТИ, СИСТЕМИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я І САНІТАРІЇ. НА ПЛЕЧІ КРАЇН — ПІДПИСАНТІВ ДОГОВОРУ ЛЯГАЄ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЕКОНОМІЧНИЙ РІСТ, РОЗВИТОК ІНФРАСТРУКТУРИ В МІСТАХ І СЕЛАХ, СТВОРЕННЯ РОБОЧИХ МІСЦЬ І ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГІДНИХ УМОВ ПРАЦІ

Стратегія Пашиняна

Прем'єр-міністр Вірменії Нікол Пашинян домігся свого — позачергові парламентські вибори в країні таки відбудуться. Минулого тижня Національні збори повторно відхилили його кандидатуру на посаду глави уряду, і тепер, згідно з вірменським законодавством, парламент буде розпущено, а вибори нового депутатського складу відбудуться у грудні.

Нікол Пашинян, обраний прем'єром Вірменії 8 травня в результаті масових протестів проти чинного тоді президента Сержа Саргсяна, відразу ж після призначення на посаду заявив про необхідність проведення позачергових парламентських виборів.

По-перше, цього вимагали учасники акцій протесту, завдяки яким Пашинян отримав владу. Адже в 2017-му вибори до парламенту відбулися з численними порушеннями, і кожен день роботи Національних зборів викликав дедалі більше запитань. Наприклад, у жовтні депутати

хотіли внести зміни до регламенту, щоб просто не працювати, якщо під будівлею парламенту відбувається будь-яка акція протесту.

По-друге, незважаючи на те, що Саргсян пішов, у Національних зборах у нього залишилася найбільша фракція, яка нараховує 51 депутата. Для порівняння: у фракції «Єлк» («Вихід»), яку очолював Пашинян до обрання главою уряду, було лише дев'ять депутатів. Цілком логічно, що ця «стара гвардія» не відмовляє собі в задоволенні саботувати боротьбу з корупцією і деолігархізацію, які розпочав прем'єр-міністр.

Показово, що і населення, і політологи вірять у чесність і прозорість майбутніх виборів. Підтримка Пашиняна сьогодні в країні дуже велика. Тому в його політичній партії є всі шанси отримати більшість у парламенті й проводити реформи без перешкод, створюваних Республіканською партією Саргсяна. Більше того, в Національні збори пройдуть інші ліберальні партії, які підтримують курс нової влади, — «Світла Вірменія» і

«Республіка», можливо навіть, «Сасна црер», «Процвітаюча Вірменія» і «Еркір цірані».

Найімовірніше, кілька мандатів дістанеться і партії Саргсяна. Втім, що може зробити купка людей проти більшості, яка по-справжньому хоче процвітання Вірменії і вже довела, хто боротьба з корупцією в країні — не порожні слова?

Барбара ПОЛУНИЧНА

Хто вбив музу Гаррі Квеберта?

Восени стартував показ відразу кількох дуже очікуваних і розпіарених серіалів. Одні виявилися вдалим, інші відверто розчарували. Ось тільки серед розрекламованих проєктів не було дійсно цікавого телефільму під назвою «Правда про справу Гаррі Квеберта». Цей детективний серіал на основі роману швейцарського письменника Жоеля Діккера став справжнім відкриттям для глядачів.

Події відбуваються в 1970-х і 2000-х роках. У теперішньому часі молодий, але вже мегапопулярний письменник Маркус Голдман (Бен Шнетцер) приїжджає до невеликого містечка поблизу канадського кордону в гості до свого вчителя, знаменитого романіста Гаррі Квеберта (Патрік Демпсі). Справа в тому, що Маркус не може знайти ідею для нового роману... І все б нічого, але він ось-ось має представити видавцеві перші глави потенційного бестселера.

За збігом обставин у цей же час у саду Гаррі Квеберта зна-

дінно докопався до істини. Ну а крім того — і це напрошувалося само собою — напише книгу під назвою «Правда про справу Гаррі Квеберта». Але коли вона вже буде видана, а зі знаменитого письменника знімуть звинувачення, відкриються нові і дуже важливі факти в цій справі...

У серіал запросили лише одну зірку першої величини — Патріка Демпсі, який і зіграв роль Гаррі Квеберта. Цей актор став відомим завдяки багатосезонному і нескінченному серіалу «Анатомія пристрасі». У 2015 році він пішов

для актора. Йому виріш беззастережно.

Але все ж головною зіркою, вірніше, відкриттям цього серіалу став молодий актор Бен Шнетцер, який зіграв Маркуса Голдмана. Він буквально заряджає глядачів позитивною енергією. Так само як і актриса Крістін Фросет, яка на екрані перевтілилася в Нолу. У цієї дівчини точно дуже світле кінематографічне майбутнє. У неї для цього є все: краса, талант, і найголовніше — харизма.

Режисерське крісло в проєкті зайняв француз Жан-Жак Анно. Він створив не фільм, а

РЕЖИСЕРСЬКЕ КРИСЛО В ПРОЄКТІ ЗАЙНЯВ ФРАНЦУЗ ЖАН-ЖАК АННО. ВІН СТВОРИВ НЕ ФІЛЬМ, А СПРАВЖНІЙ ПАЗЛ. ГЛЯДАЧ РАЗОМ ІЗ ГОЛОВНИМИ ГЕРОЯМИ СКЛАДАЄ ЙОГО, ЗАНУРЮЮЧИСЬ У ДАЛЕКЕ МИНУЛЕ. ОСКІЛЬКИ САМЕ В 1970-Х КРИЄТЬСЯ РОЗГАДКА ВБИВСТВА НОЛИ

ходять закопаний труп молодій дівчині. Виявляється, що це кохана письменника Нола Келлерган (Крістін Фросет), яка зникла в 1970-х. Поліція заарештовує Гаррі за підозрою у вбивстві.

Тепер Маркусу потрібно допомогти своєму другові, але завдання це — не з легких. Мало того що місцеві не поспішають розкривати всі таємниці маленького містечка, так ще й погрожуватимуть головному герою. Але порятунок друга — понад усе, і Маркус нізащо не зупиниться. Разом із поліцейським Перрі Гакелвудом (Деймон Веянс-молодший) він нео-

з телефільму, відпрацювавши одинадцять сезонів! Паралельно Демпсі знімався в повнометражному кіно. У його фільмографії є кілька непоганих мув («Зачарована», «День Святого Валентина», «Липучка», «Бріджит Джонс 3»), втім, знімається він не надто часто. І тут акторові запропонували повернутися на ТБ. До слова, зараз це справжній тренд: зірки першої величини кинулися в серіали. Тут вам і Емма Стоун, і Шон Пенн, і Джим Керрі, і навіть Джулія Робертс. Але повернімося до Патріка Демпсі. Так ось, роль Гаррі Квеберта була буквально написана

справжній пазл. Глядач разом із головними героями складає його, занурюючись у далеке минуле. Оскільки саме в 1970-х криється розгадка вбивства Ноли. Ось тільки спочатку ти не розумієш, хто дійсно хороший, а хто поганий: все дуже неоднозначно і заплутано! Насправді фабула тут вкрай інтригуюча. Давно ми не бачили такого вишуканого детективу.

Між іншим, «Правда про справу Гаррі Квеберта» анітрохи не поступається гучним «Гострим предметам», знятим за однойменним твором Гілліан Флінн.

«ДИКЕ ЖИТТЯ» — ТИХЕ І ПУСТЕ МУВІ

Актор Пол Дано вирішив спробувати свої сили в режисурі... Схоже, це зараз модно. Так ось, він зняв фільм під назвою «Дике життя», в основу якого покладено однойменний роман Річарда Форда. Це сімейна драма, яка повинна була розірвати почуття глядачів на шматки. Але не склалося...

Отже, 1960-ті, невелике містечко в Монтані (США). Родина Брінсонів переїхала сюди недавно: Джеррі (Джейк Джилленгол) працює в гольф-клубі, а його дружина Жанетт (Кері Малліган) займається домашнім господарством. У пари є син-підліток на ім'я Джо (Ед Оксенбульд).

Нічого особливого в їхньому житті не відбувається доти, поки Джеррі не звільняють із клубу. Замість того щоб шукати нову роботу, він занурюється в депресію, що так характерно для багатьох, хто переживає кризу середнього віку. І зрештою на кілька місяців їде гасити лісові пожежі.

Жанетт вибита з колії, оскільки чоловік просто її залишив. Вона страшенно зла на Джеррі, але поступово її емоції згасають, і вона починає шукати розради в обіймах іншого чоловіка. Це в жодному разі не любов, а лише спроба заповнити порожнечу. Та й взагалі головна героїня вже не здатна на якісь почуття.

Джо в цей час страшенно переживає: мало того що у нього зараз дуже складний вік, так ще і його сім'я руйнується буквально на очах...

Але що трапиться, коли Джеррі все ж повернеться додому? Напевно, все закінчиться дуже драматично... Так думаєш протягом усього фільму. Але під кінець стає ясно, що фінал буде таким же порожнім, як і сама стрічка.

Що робила в цьому кіно Кері Малліган? Адже актриса любить змістовні фільми. Чого тільки варта її робота в картині «Суфражистка», не А згадайте «Великого Гетсбі»! Деякі критики пророкують Малліган номінацію на «Оскар» за її роботу в «Дикому житті»... Але за що, власне? Втім, якщо минулого року Саллі Хокінс номінували за її страждання у «Формі води», то дивуватися нема чого. Малліган безумовно

талановита актриса, але свої творчі здібності вона нині не задіяла.

Джейк Джилленгол — дуже яскравий актор, який ніколи не шукав легких шляхів і завжди з ентузіазмом брався за найскладніші ролі. Зараз йому дістався одночасно і дуже простий, і вкрай цікавий персонаж. Його герой Джеррі — як порожня посудина, яку можна було наповнити якими завгодно емоціями. Але Джилленгол немов полінувався це зробити...

До чого було це кіно? Про що думав Пол Дано, коли його знімав? «Дике життя» насправді аж ніяк не дике. Воно порожнє. Нам показали дуже стандартну історію: головний герой шукає себе і при цьому керується тільки своїми інтересами, а головна героїня відповідає рівно тим самим. Як і багато подружніх пар, Жанетт і Джеррі не готові працювати над своїми стосунками. Та що там, вони поговорити відверто не можуть. Але все ж, граючи на почуттях персонажів, можна було створити дуже сильне кіно, зрозуміле і близьке багатьом. До того ж у всьому, що відбувається, мала би бути хоч якась мораль. Але тут її немає.

«Я люблю тихе кіно, що не насичене подіями. І сам намагаюся працювати в цьому напрямку», — зазначив в одному з інтерв'ю новоспечений постановник.

Але насправді він створив мертво кіно. «Дике життя» — погана сімейна драма. Хоча за великим рахунком і драмою це муві назвати не можна. Це вам не геніальна «Краса по-американськи», не «Дорога змін», що крає душу, і навіть не шокуючий «Субурбікон»... У кінці кожної із цих стрічок — клубок у горлі. А самі фільми буквально підривають мозок глядача. Тут же лише поглядаєш на годинник і рахуєш хвилини до кінця. Тож дивитися цей заанащаний фільм не варто.

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

«Караван мігрантів», що рухається через Мексику до кордону із США, опинився в епіцентрі політичного шторму напередодні майбутніх проміжних виборів.

Дональда Трампа звинувачували в тому, що він спекулює на тяжкому становищі біженців із Центральної Америки, щоб розпалити антимігрантські страхи. При цьому демократи стверджують, що президент зайнявся цим питанням із цинічною метою — відвернути увагу від проблем фінансування охорони здоров'я та майбутнього відносин із Саудівською Аравією через вбивство журналіста Джамалі Хашоггі.

Ця тема стала тим «клином», який розділив виборців на два табори на заключному етапі кампанії.

Історія почалася 13 жовтня, коли караван вирушив з автобусного терміналу в гондураському місті Сан-Педро-Сула. Його учасники сподівалися знайти роботу і краще життя в Мексиці або США, подалі від злочинності, корупції і злиднів своєї батьківщини. Перейшовши спочатку до Гватемали, а потім до Мексики, група повільно пішла на північ, під час свого руху збуджуючи інтерес все більшого числа людей — поки не привернула увагу президента США.

Щоб обґрунтувати свої претензії, Трамп, не наводячи ніяких доказів, неодноразово стверджував, що до лав учасників процесії, яка на своєму піку складалася із семи тисяч чоло-

Чому тема мігрантів домінує напередодні проміжних виборів у США?

вік, проникли угруповання з рожими щодо США намірами.

Президент відправив на кордон для демонстрації сили близько 5,2 тисячі військовослужбовців. Підтримку їм надають 2,1 тисячі бійців Національної гвардії, залучених у квітні для захисту Техасу, Нью-Мексико, Арізони і Каліфорнії після того як Трамп висловив занепокоєння з приводу попереднього, меншого за розмірами каравану.

Трамп розкритикував владу Мексики за нездатність зупинити колону і знову поставив під сумнів її склад, заявивши, що до цієї юрби входять «злочинці і невідомі жителі Близького Сходу впереміш».

У прес-лобі Білого дому виникли питання до правомірності цього твердження, і Трамп був змушений визнати: «Немає жодних доказів. Але вони цілком можуть бути».

За словами репортера «Нью-Йорк таймс» Енні Корреал, яка зустрілася з біженцями в мексиканському місті Уїстла, караван насправді складається з

людей різного віку, в тому числі літніх, а також матерів із немовлятами.

Власний кореспондент «Ін-депендент» Ендрю Банкомб у репортажі з мексиканського Піхіхьяпана характеризує склад колони так: «Сім'ї везуть малюків у колясках. Кілька худих молодих людей говорять, що в їхній країні немає роботи. Молоді жінці з Гватемали на узбіччі дороги допомагають медики, вона вивихнула ногу, яка опухла після шестиденної ходьби».

Учасники каравану, судячи з усього, зовсім не звертають уваги на політизацію своїх випробувань президентом Трампом і просто здійснюють перехід у пошуках кращого майбутнього, що саме по собі є небезпечним.

Вони подорожують великою масою, тому що кількість дає їм відчуття безпеки. Вони не роблять жодних спроб приховати свою присутність на шляху до американського контрольно-пропускного пункту в Мак-Аллені, штат Техас, що було б

логічно для тих, хто має намір перетнути кордон незаконно.

Зі свого боку президент США пригрозив відкликати допомогу Гондурасу через те, що той не запобіг виходу емігрантів. Також Трамп наполегливо намагався навести громадськість на думку, що його політичні опоненти слабкі в питанні національної безпеки на тлі його власного підходу «нульової терпимості» до нелегальної імміграції.

Наполегливість Трампа щодо демократів, які виступають за «радикальний соціалізм і відкриті кордони» (що, мабуть, може призвести тільки до беззаконня), була підхоплена республіканцем Тедом Крузом, що переобирається на пост сенатора від Техасу, який атакував претендента Бето О'Рурка аналогічним чином.

«Президент відчайдушно намагається перевести тему з охорони здоров'я на імміграцію, адже знає, що охорона здоров'я — це головна проблема, яка турбує американців», — йдеться в нещодавній спільній заяві лідера меншості в Сенаті Чака Шумера і лідера меншості в Палаті представників Ненсі Пелосі.

Джо СОММЕРЛАД

The Independent, Велика Британія
(Матеріал публікується зі скороченнями)

ДЕМОКРАТИ СТВЕРДЖУЮТЬ, ЩО ПРЕЗИДЕНТ ЗАЙНЯВСЯ ПИТАННЯМ МІГРАЦІЇ ІЗ ЦИНІЧНОЮ МЕТОЮ — ВІДВЕРНУТИ УВАГУ ВІД ПРОБЛЕМ ФІНАНСУВАННЯ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ТА МАЙБУТНЬОГО ВІДНОСИН ІЗ САУДІВСЬКОЮ АРАВІЄЮ

Над сірою зоною Східної Європи має зійти сонце

Чотири східноєвропейські країни, що раніше входили до складу колишнього СРСР і поки що не належать до жодного оборонного союзу, занадто слабкі, щоб самотужки протистояти неоліберальним домаганням Росії. Багатостороння оборонна структура могла б тимчасово допомогти їм.

Дивно, наскільки точно зони впливу міжнародних організацій у східноєвропейському та південнокавказькому пострадянському просторі співвідносяться з територіальною цілісністю держав цього регіону.

У Нагірному Карабасі в Азербайджані, Придністров'ї в Молдові, Південній Осетії і Абхазії в Грузії, а також на Донбасі за прямої або опосередкованої підтримки Кремля було створено шість не визнаних міжнародною спільнотою квазідержав. Крим був просто анексований.

Перспективи швидкого розширення ЄС і НАТО на схід туманні. ООН, ОБСЄ і Рада Європи, попри чіткі заяви на підтримку України і Грузії, зроблені остан-

німи роками, продемонстрували свою нездатність вирішити фундаментальну проблему безпеки, що визначає обстановку в сірій зоні Східної Європи. Різні безрезультатні спроби створення спільних східноєвропейських структур безпеки, вжиті в останні двадцять п'ять років, показали, що в кінцевому підсумку тільки залучення до процесу США може зрушити справу з мертвої точки. Для політичної стабільності не тільки Західної, а й Східної Європи активна участь Вашингтона має вирішальне значення.

Це демонструють, наприклад, Балтійська і Адріатична хартії, підписані США і різними посткомуністичними країнами в 1998-му і, відповідно, 2003 році. Завдяки цьому тимчасовому союзу із США в рамках Балтійської хартії Латвія, Литва і Естонія вступили в 2004 році в НАТО. На заході Балканського півострова ініційована США Адріатична хартія найкращим чином позначилася на ситуації, що склалася там двадцять років тому. У 2009 році Хорватія, держава, якої ще не існувало два десятиліття тому, а також Албанія,

одна з найжорстокіших диктатур Європи, стали членами НАТО. У 2017 році Чорногорія, яку двадцять років тому як частину Сербії бомбардували натівські літаки, стала 29-м членом НАТО. Нині готується вступ до НАТО Македонії, а також Боснії і Герцеговини.

Із цих або схожих успіхів, а також із катастрофи російсько-грузинської війни 2008 року США зробили висновки. Вони підписали двосторонні хартії про стратегічне партнерство — в грудні 2008 року з Україною і в січні 2009-го з Грузією.

Подібна тимчасова коаліція держав ГУАМ і Вашингтона, що орієнтується на Балтійську і Адріатичну хартії, могла б допомогти пережити період, поки держави сірої зони не стануть повноцінними членами провідних міжнародних організацій і в такий спосіб не увільнуться в міжнародну систему.

Ірина ВЕРЕЩУК, Андреас УМЛАНД
Neue Zürcher Zeitung, Швейцарія
(Матеріал публікується зі скороченнями)

ДОРОГІ НАШІ ЧИТАЧІ!

Наразі оформити передплату на газету «Вечірні Вісті» можна тільки через редакцію.

Сплатити передплату на газету «Вечірні Вісті» ви можете в будь-якому відділенні державного або комерційного банку України за квитанцією.

Якщо ви хочете отримувати газету з наступного місяця, вам необхідно сплатити передплату до 10 числа поточного місяця.

ВАРТІСТЬ РЕДАКЦІЙНОЇ ПЕРЕДПЛАТИ:

Мова	Індекс	Періодичність виходу	Вартість передплати (1 місяць)
Рос	23115	Пн	25 грн
Укр	49450	Пн	25 грн

«Вечірні Вісті» — газета для усіх поколінь!
Тел: (044) 359-04-54

Сума: 150

Платник: Петренко Розална Юхимівна

Місце м. Одеса

проживання: вул. Канатна, 38, кв. 42

Отримувач: Назва: ТОВ «Електрамолл Україна»

Мушкетер: АТ «УкрСиббанк»

Код: 36032284

Розрахунковий рахунок: 26007403798200

МФО банку: 351005

Призначення платежу: Передплата газети «Вечірні Вісті» інд. 49450, 6 міс.

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Свідчення про держреєстрацію КВ №21058-10858 ПР від 14.11.2014 р.

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу:

ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник і видавець:

ТзОВ «Структура ІТ»

Тел.: (044) 359-04-54

e-mail: gazetavv@ua

Газету надруковано ТзОВ «Мета-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0123456789

Наклад 10 386 прим.

Рекомендована ціна 3 грн 50 коп.

Передплатний індекс: 49450

Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів.

При використанні публікацій посилення на газету «ВВ» обов'язкове.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.

